

CSODÁLATOS VILÁG

Gulybán

Andrea

Bevezető

Bevezető - képzőművészeti kiállítás

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Képzési, Egészségügyi és Kulturális Intézete Mátyás utcai galériájában teremt lehetőséget a bemutatkozásra szervezett kiállítás formájában azon munkatársainak, akik valamely művészeti ágban alkotnak.

A programsorozaton 2016 februárjában Gulybán Andrea festményeivel, Juhászné Fücsök Ágnes pedig gobelin szötteseivel mutatkozik be.

Gulybán Andrea

Miért is kell az embereknek a művészet? Mit tud mutatni képeken, színeken át „valami mást” egy olyan ember, aki húsz éven át zenét tanult, majd közgazdász lett, és valami eltűnt akkor az életéből, mikor a hangok világából a számok világába merült, és a művészetet a festés öröme hozta vissza számára. Miért jó festeni és mi örömet ad ez annak, akinek elkészül egy ilyen kép? Mert valahol itt van a dolog lényege abban, amit adni tudok a képeim által.

Eleinte úgymond terápiás célból kezdtem festeni, színesebbé tenni a saját életemet általa. Aztán elkezdtek mások is érdeklődni a képeim iránt, mert tetszett a színvilágom nekik. Hogy mitől másabbak a képeim akkor is, ha csak épp másolom a valóságot azokon? Talán attól, hogy figyelek. Megfigyelek és rácsodálkozom, hogy milyen csodálatos dolgok vesznek bennünket körül, amik mellett nap, mint nap képesek vagyunk elmenni.

Tartozom egy vallomással: néhány éve nagyon intenzíven meditálok. Rájöttem, hogy ez a folyamat nem néhány éve kezdődött, hanem elkezdődött a zenetanulmányaim során, mikor órákon keresztül gyakoroltam egy-egy darabot, és a színpadi pillanatokra készültem, mikor átadhattam másoknak a hangokon keresztül, ami belül történik. A teljes koncentrációt már akkor tanultam, de ez még nem volt igazi meditáció, mert túlságosan az elme uralma alatt kellett, hogy mindez megtörténjen.

És azután teljesen spontán jött a festés. Nem tanultam senkitől, nem volt szigorú tanár, aki letörje szárnyaimat, hanem önfelnevelésbe kezdtem teljesen szabadon. Egyetlen segítőt volt, a megfigyelő készségem, amit odáig fejlesztettem, hogy egyszer egy híres Munkácsy díjas grafikust is elkápráztattam azzal, mennyire élethűen tudom szinte lefényképezni a valóságot.

És a legfontosabb felismerés ez után következett: az én titkom a színek világa. Ha megnézünk egy virágot például, és próbáljuk „megfejteni” a színét, rájövünk, hogy ha teljesen élethűen szeretnénk megalkotni vászonra abban a tökéletességében, ahogy őt már megteremtették, akkor észlelhető, hogy a festékboltban árult festékek színkavalkádjára nem elég. Azt, amit a természet tud, mi csak odaadó munkával és lelkesedéssel tudjuk utánózni, utolérni sosem fogjuk, csak törekedhetünk rá. Talán ettől másabbak a képeim, hogy töreksem arra, hogy más is lássa, mennyire színes világban élünk.

Másik titkom, amitől különlegesnek mondhatóak a képeim, talán az időközben egyre erőteljesebben tudatosuló intuíciónak köszönhető, amire „véletlenül” vezettek rá azok, akiknek eltaláltam a színvilágát egy-egy képemen.

Két történetet hadd meséljek el erről. Férjem nagymamája, aki egyébként az első tanítóm volt, elsírta magát, mikor árvácskákat ábrázoló képet adtam ajándékba neki, azt mondta, nem érti, honnan ismerem őt ennyire.

A másik egy kiállításmegnyitáshoz kötődik, ahol már tudatosan festettem egy lovas képet egy baráti házaspárnak, de nem árultam el nekik, hogy azt nekik szántam. A megnyitón a férj állandóan az előtt a kép előtt állt meg, pedig volt több lovas kép is kiállítva. Azt mondta, hogy jó-jó a többi kép is, de ez a ló szinte ki akar száguldani a képről, és neki nagyon tetszik...

Minden képnek van egy története, ami szélesíti a látókörömet, új utakra terel, gazdagítja remélhetőleg nem csak az én életemet. Megismerhetek olyan embereket, akik számomra is példaképpé válnak saját sorsaik által. Például meghatározó élményem marad, hogy a Bramasole festményem abban a házban található, amiről festettem. A művészettörténész, világot járt bestsellers író, Frances Mayes arcát nem fogom elfelejteni, mikor gyermeki ártatlansággal szaladt haza velem, és következő találkozásunkkor elmesélte, hogy a napali falán lóg a kép és sokkal szebb, mint a helyi festő által vagyonokért kínált zsúriezett példány.

Az emberek vágnak az igazi valóság-ra, vágnak a szépre, de hagyják, hogy az elméjük által „megvezessék” őket.

Számomra az a művészet, ha nem megfejteni, hanem csodálni lehet egy alkotást...szép az, ami érdek nélkül tetszik.

Nem a mennyiség a lényeg, hanem hogy szívhez szóljon az a kép, amit megfestek, ezért szívesebben festek olyan megrendelés-re, ahol személyes ajándék lesz a kép, vagy olyan helyre kerül, ahol egyfajta színterápiaként erősíti színeivel vagy éppen témájával azt, akinek készült.

Bramasole

Napraforgók

Fényjáték a tavon

Féltés

Toszkána

Fénybarcos

Ibolyák